

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 753
Warszawa, 15 maja 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz Kodeks postępowania karnego.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Zbigniewa Ziobrę.

(-) Marek Ast; (-) Andrzej Bętkowski; (-) Joachim Brudziński;
(-) Aleksander Chłopek; (-) Witold Czarnecki; (-) Lena Dąbkowska-Cichocka; (-) Zbigniew Girzyński; (-) Marian Tomasz Goliński; (-) Artur Górski; (-) Dawid Jackiewicz; (-) Jarosław Jagiełło; (-) Beata Kempa;
(-) Izabela Kloc; (-) Sławomir Kłosowski; (-) Bogusław Kowalski;
(-) Maks Kraczkowski; (-) Jacek Kurski; (-) Marek Łatas; (-) Ewa Malik;
(-) Mirosława Masłowska; (-) Beata Mazurek; (-) Arkadiusz Mularczyk;
(-) Aleksandra Natalli-Świat; (-) Jan Ołdakowski; (-) Stanisław Pięta;
(-) Zbigniew Religa; (-) Józef Rojek; (-) Stanisław Szwed; (-) Krzysztof Tchórzewski; (-) Robert Telus; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Elżbieta Witek;
(-) Marzena Dorota Wróbel; (-) Łukasz Zbonikowski; (-) Zbigniew Ziobro;
(-) Wojciech Żukowski.

U S T A W A

z dnia .....

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz Kodeks postępowania karnego

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1)

a) W art. 189 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli pozbawienie wolności trwało dłużej niż
7 dni, sprawca

podlega karze pozbawienia wolności od roku
do lat 10.”;

b) W art. 189 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Jeżeli pozbawienie wolności, o którym mowa
w § 1 lub 2, łączyło się ze szczególnym udręceniem,
sprawca

podlega karze pozbawienia wolności na czas
nie krótszy od lat 3.”;

---

¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226 poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89 poz. 589, Nr 124 poz. 859 i Nr 123 poz. 850.

2) w art. 240 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, mając wiarygodną wiadomość o karalnym przygotowaniu albo usiłowaniu lub dokonaniu czynu zabronionego określonego w art. 118, 127, 128, 130, 134, 140, 148, 163, 165, 166, 189 lub 252, nie zawiadamia niezwłocznie organu powołanego do ścigania przestępstw,
podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”;

3) art. 252 otrzymuje brzmienie:

„Art. 252. § 1. Kto bierze lub przetrzymuje zakładnika w celu zmuszenia organu państwowego lub samorządowego, instytucji, organizacji, osoby fizycznej lub prawnej albo grupy osób do określonego zachowania się,
podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca działa ze szczególnym okrucieństwem,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności.

§ 3. Kto czyni przygotowania do przestępstwa określonego w § 1,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 4. Nie podlega karze za przestępstwo określone w § 1, kto dobrowolnie odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika.

§ 5. Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej

wymierzenia wobec sprawcy czynu określonego w § 1, który odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika, a także wobec sprawcy czynu określonego w § 2, jeżeli dobrowolnie odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika.”;

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 25 w § 1 pkt) 2 otrzymuje brzmienie:

„2) o występki określone w rozdziałach XVI i XVII oraz w art. 140-142, art. 148 § 4, art. 149, art. 150 § 1, art. 151-154, art. 156 § 3, art. 158 § 3, art. 163 § 3 i 4, art. 165 § 1, 3 i 4, art. 166 § 1, art. 173 § 3 i 4, art. 185 § 2, art. 210 § 2, art. 253 § 2, art. 258 § 1-3, art. 265 § 1 i 2, art. 269, art. 278 § 1 i 2 w zw. z art. 294, art. 284 § 1 i 2 w zw. z art. 294, art. 286 § 1 w zw. z art. 294, art. 287 § 1 w zw. z art. 294, art. 296 § 3 oraz art. 299 Kodeksu karnego,”;

Art. 3. Jeżeli na podstawie niniejszej ustawy nastąpiła zmiana właściwości sądu, orzeka sąd dotychczas właściwy, gdy akt oskarżenia wniesiono przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia

---

² Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz.

UZASADNIENIE

Nie powinno budzić wątpliwości, że przestępstwa wymierzone przeciwko wolności człowieka, a polegające na przetrzymywaniu go wbrew jego woli, są jednymi z cięższych przestępstw. Jednocześnie, sankcje karne istniejące w dotychczasowo obowiązującym Kodeksie karnym nie oddają stopnia społecznej szkodliwości tych czynów. Należy stwierdzić, że w obowiązującym stanie prawnym pozbawienie człowieka wolności połączone ze szczególnym udręczeniem (art. 189 § 2 k.k.) jest zagrożone taką samą karą jak np. kradzież z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.), co jest oczywiście przejawem wciąż obowiązującym w polskim prawie karnym niskiej ochrony takich podstawowych dóbr człowieka, jak wolność a także szerzej jego zdrowie i życie.

Projekt dokonuje zmiany w zakresie trzech artykułów kodeksu karnego związanych z pozbawieniem człowieka wolności, a mianowicie art. 189 k.k. przewidującego karalność pozbawienia człowieka wolności, art. 252 k.k. przewidującego karalność wzięcia i przetrzymywania zakładnika celem zmuszenia innego podmiotu do określonego zachowania (co obejmuje m.in. porwania dla okupu) a także wprowadza obowiązek informowania organów ścigania o popełnieniu, usiłowaniu lub karalnym przygotowaniu do popełnienia tych przestępstw (art. 240 § 1 k.k.).

Art. 1 Projektu – zmiany w Kodeksie karnym

a) Zmiana art. 189 k.k.

Projekt zaostrza odpowiedzialność za bezprawne pozbawienie wolności, które łączy się ze szczególnym udręczeniem (dotychczasowy art. 189 § 2 k.k.).

Zmiana jest podyktowana wysokim stopniem szkodliwości społecznej tego czynu, w szczególności determinowanym stopniem płynącej z niego dolegliwości dla pokrzywdzonego, którego nie odzwierciedla należycie aktualna wysokość zagrożenia ustawowego przewidzianego za ten typ przestępstwa. Jak wskazano wyżej, aktualnie

przewidziana sankcja za to przestępstwo (od roku do lat 10) jest identyczna jak sankcja za szereg przestępstw o znacznie niższej szkodliwości społecznej, jak np. kradzież z włamaniem. Nie może natomiast ulegać wątpliwości, że pozbawienie wolności, nawet krótkotrwałe, jeżeli wiązało się ze szczególnym udręczeniem, jest źródłem niebywałych cierpień osoby pozbawionej wolności, która zdana na łaskę porwawcy może wyobrażać sobie jak najgorszy rozwój wydarzeń. Pozbawienie wolności wiąże się także z udręką psychiczną osób najbliższych dla porwanego, a także całej społeczności zaangażowanej w poszukiwania takich osób. Z tych względów, aktualnie obowiązująca sankcja karna jest nieadekwatna do stopnia szkodliwości społecznej czynu i musi zostać podwyższona.

Jednocześnie, ze względu na to, że długotrwałe pozbawienie wolności może także dotyczyć sytuacji rodzinnych, a zwłaszcza przetrzymywanie dzieci przez rodziców pozbawionych praw rodzicielskich, projektodawcy za niewłaściwe uznali zaostrzenie sankcji wyłącznie ze względu na upływ czasu. Dlatego też, projektowany art. 189 § 2 nie zmienia sankcji karnej za pozbawienie wolności trwające dłużej niż 7 dni. Natomiast projektowany art. 189 § 3 wprowadza typ kwalifikowany pozbawienia wolności, cechujący się szczególnym udręczeniem, niezależnie od tego czy czas trwania pozbawienia wolności wynosił krócej czy dłużej niż 7 dni. Typ kwalifikowany ze względu na szczególne udręczenie stanie się zbrodnią zagrożoną karą od 3 do 15 lat pozbawienia wolności.

b) Zmiana art. 240 § 1 k.k.

Ze względu na konieczność ochrony jednego z podstawowych dóbr człowieka jakim jest wolność, a także ze względu na fakt, że pozbawienie człowieka wolności, zwłaszcza długotrwałe, wiąże się z ryzykiem popełnienia na jego szkodę dalszych przestępstw, a nawet śmierci, konieczne jest rozszerzenie katalogu przestępstw, co do których istnieje prawny obowiązek zawiadomienia organów ścigania także o przestępstwo określone w art. 189. Należy zauważyć, że w aktualnym stanie prawnym, obowiązek zawiadomienia istnieje jeżeli pokrzywdzony został pozbawiony wolności celem zmuszenia innego podmiotu do określonego zachowania, natomiast brak takiego obowiązku jeżeli pozbawienie wolności ma służyć innemu celowi. Tym

samym, nie istnieje prawny obowiązek zawiadomienia organów ścigania, jeżeli osoba pozbawiona wolności jest dręczona czy wykorzystywana seksualnie, a porywacz nie wysuwa żadnych żądań w stosunku do osób trzecich.

Taki stan rzeczy nie zasługuje na aprobatę i stąd konieczność objęcia obowiązkiem denuncjacji również sytuacji, w których powzięto wiarygodną informację o pozbawieniu osoby wolności. Ze względu na fakt, że świadek takiego zdarzenia nie koniecznie może posiadać wiedzę o tym jak długo trwa pozbawienie wolności danego pokrzywdzonego, za zasadne należy uznać wprowadzenie obowiązku informowania zarówno o pozbawieniu wolności w typie podstawowym (art. 189 § 1 k.k.), jak i kwalifikowanym znamieniem czasu lub szczególnego udręczenie (art. 189 § 2 k.k.).

Wprowadzenie obowiązku denuncjacji może przyczynić się do tego, że organy ścigania posiadając odpowiednie informacje, będą w stanie uwolnić osobę pozbawioną wolności zanim dojdzie do popełnienia kolejnych przestępstw na jej szkodę.

c) Zmiana art. 252 k.k.

Projekt dokonuje przekwalifikowania określonego w art. 252 § 1 k.k. przestępstwa wzięcia zakładnika z kategorii występków do kategorii zbrodni, dokonując stosownej zmiany zagrożenia ustawowego przewidzianego za ten typ karalnego bezprawia. Za zmianą zagrożenia przemawia ciężar tego czynu, stanowiącego jedną z najgroźniejszych postaci działania terrorystycznego, powiązaną ze skrajnie instrumentalnym traktowaniem osoby lub osób, wykorzystywanych przez sprawcę jako element wywieranego takim sposobem nacisku na inne osoby lub podmioty, jak również celowość wzmocnienia oddziaływania polityczno-kryminalnego w sytuacji wzrostu zagrożenia działaniami terrorystycznymi, związanymi w szczególności z aktywnością międzynarodowego terroryzmu. Istotne podniesienie zagrożenia ustawowego za typ podstawowy czyni równocześnie zbędnym dalsze utrzymywanie w systemie prawnym kwalifikowanej przez następstwo postaci tego rodzaju karalnego bezprawia, przewidzianej w obowiązującym art. 252 § 2 k.k.

W miejsce typu kwalifikowanego przez następstwo projekt przewiduje nowy typ kwalifikowany przez okoliczność charakteryzującą działanie sprawcy (znamię „szczególnego okrucieństwa”), penalizowany jako ciężka zbrodnia zagrożona karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od 5 lat. Na gruncie obowiązujących przepisów oraz orzecznictwa znamię „szczególnego okrucieństwa” ma jasno określone znaczenie i ujmuje się je przede wszystkim z punktu widzenia dużego nasilenia zastosowanej przez sprawcę przemocy, brutalności, znęcania się nad ofiarą i innych drastycznych sposobów działania.

Projekt nie dokonuje zmian odnoszących się do przepisu § 3 tego artykułu, przewidującego karalność przygotowania do przestępstwa z § 1.

W zakresie przepisu § 4, zawierającego klauzulę niekaralności dotyczącą sprawcy z § 1, który odstąpił od zamiaru wymuszenia i zwolnił zakładnika, wprowadza się natomiast wymóg dobrowolności. O ile bowiem nadrzędna chęć ochrony życia zakładnika uzasadnia brak karalności sprawcy, który dobrowolnie odstępuje od swojego przestępstwa, o tyle stanowi nadmierne dobrodziejstwo wobec sprawców, którzy dokonują takiego zwolnienia np. dopiero w chwili negocjacji z oddziałami antyterrorystycznymi. Co więcej, taka regulacja może stanowić wręcz zachętę dla terrorystów i innych osób dla porywania zakładników – albo bowiem osiągną oni swój cel, albo też – pod naciskiem organów państwa - odstąpią od swojego zamiaru, lecz pozostaną bezkarni.

Z zastrzeżeniem powyższych uwag, prawo karne powinno jednak stwarzać zachętę dla uwalniania zakładników, nawet jeżeli uwolnienie to nastąpiło niedobrowolnie. Klauzula niekaralności idzie zbyt daleko i wręcz zachęca sprawców do podejmowania prób brania zakładników. W takiej sytuacji, właściwe jest jednak wprowadzenie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a nawet możliwości odstąpienia od jej wymierzenia wobec takich sprawców. Klauzulę taką wprowadza nowy przepis § 5, wprowadzający obligatoryjną podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary, oraz fakultatywną podstawę odstąpienia od jej wymierzenia, w stosunku do sprawcy przestępstwa określonego w § 1 art. 252 k.k., który zwolnił zakładnika, a także sprawcy czynu określonego w § 2, jeżeli zwolnił zakładnika dokonując tego dobrowolnie.

Różnica konsekwencji wynikających z zastosowania instytucji przewidzianej w § 4 oraz instytucji przewidzianych w projektowanym § 5 opiera się na rozróżnieniu sytuacji, w których sprawca podejmuje decyzję o rezygnacji z kontynuowania przestępczego zachowania. W wypadku określonym w § 4 jest to sytuacja powzięcia takiej decyzji przez sprawcę w sposób dobrowolny, w sytuacji wypełnienia jego zachowaniem znamion podstawowego typu czynu, a więc w sytuacji niedopuszczenia się szczególnego okrucieństwa i w takich przypadkach należy uznać, że niekaralność sprawcy jest uzasadniona odstępniem od przestępstwa, a tym samym ochroną pokrzywdzonego.

W wypadkach określonych w § 5, sprawca przestępstwa określonego w typie podstawowym (§ 1), projektodawcy uznali, że nawet niedobrowolne odstępnienie zasługuje na lżejsze potraktowanie, w tym przypadku wprowadzeniem obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary a nawet możliwości odstąpienia od jej wymierzenia. W odniesieniu do sprawcy czynu określonego w § 2, a więc wiążącego się ze szczególnym okrucieństwem wobec pokrzywdzonego, łagodniejsze potraktowanie może dotyczyć wyłącznie sytuacji dobrowolnego odstąpienia od przestępstwa. Odstąpienie wymuszone może być natomiast potraktowane jako okoliczność łagodząca w ramach ogólnych zasad art. 60 k.k.

Opisana regulacja w sposób bardziej racjonalny niż aktualny stan prawny określa prawne konsekwencje decyzji sprawcy i stwarza efektywny instrument oddziaływania na ich sferę motywacyjną, tak aby z jednej strony – w imię ochrony zakładnika - zachęcać ich do rezygnacji z kontynuacji przestępczego zachowania, a z drugiej strony, przez zbyt szeroką zakreśloną aktualnie klauzulę niekaralności, nie stwarzać zachęt do podejmowania prób wymuszenia określonych zachowań przez branie zakładników.

Art. 2 Projektu – Zmiany w Kodeksie postępowania karnego

W związku z tym, że zgodnie z projektem wzięcie lub przetrzymywanie zakładnika staje się zbrodnią, należało wykreślić z katalogu ujętego w art. 25 § 1 pkt. 2) k.p.k. art. 252 k.k. jako występki należący do właściwości sądu okręgowego, gdyż

po zmianach, przestępstwo to – jako zbrodnia – należeć będzie do właściwości sądu okręgowego na podstawie art. 25 § 1 pkt 1).

Art. 3 Projektu – Zmiana właściwości sądu

Ze względu na to, że projekt przewiduje zmianę właściwości sądu w odniesieniu do rozpoznawania przestępstw określonych w projektowanym art. 189 § 3 oraz 252 k.k. należało wprowadzić odpowiedni przepis przejściowy, tak aby sprawy już się toczące mogły toczyć się w tym samym sądzie w dalszym ciągu.

Art. 4 Projektu – Wejście w życie

Projekt przewiduje 3 miesięczny termin wejścia w życie zmian.

Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze i finansowe

Projektowana ustawa nie wpływa bezpośrednio na gospodarkę. Można mieć natomiast przekonanie, że poprzez ograniczenie zjawisk porywania dla okupu wpłynie na poprawę bezpieczeństwa obywateli, w tym bezpieczeństwa prowadzonej działalności gospodarczej.

Wejście w życie projektowanej ustawy nowelizującej nie będzie wiązało się z wydatkami z budżetu państwa. Aczkolwiek podwyższenie karalności sprawców przestępstw będących przedmiotem nowelizacji może pociągnąć za sobą zwiększone koszty wykonywania kar, to jednakże z drugiej strony można również oczekiwać zmniejszenia nasilenia takiej działalności przestępczej, a to ze względu na odstrasżającą rolę prawa karnego. Ewentualne zmiany w zakresie wydatków z budżetu państwa (zarówno na plus jak i minus) ze względu na cząstkowy charakter zmiany będą miały niewielki rozmiar.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Warszawa, dnia 29 maja 2008 r.

BAS-WAEM-1365/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego¹ (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Zbigniew Ziobro)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2002 r., Nr 23, poz. 398, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę artykułów 189, 240 i 252 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zmianami) oraz artykułu 25 ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zmianami). Zgodnie z proponowaną zmianą zostaną wyróżnione dwa typy kwalifikowanego przestępstwa pozbawienia wolności: 1) pozbawienie wolności powyżej 7 dni, 2) pozbawienie wolności połączone ze szczególnym udrczeniem. W drugim przypadku czyn będzie stanowił zbrodnię. Jednocześnie prawny obowiązek zawiadomienia o popełnieniu czynu zabronionego zostanie rozszerzony o czyn zabroniony określony w art. 189 kk (pozbawienie wolności). W odniesieniu do przestępstwa wzięcia lub przetrzymywania zakładnika w celu wymuszenia określonych działań (art. 252 kk) proponuje się podniesienie granic zagrożenia karą oraz inne określenie znamion czynu zabronionego w przypadku typu kwalifikowanego tego przestępstwa. Projekt przewiduje też zmianę art. 25 §1 pkt 2 kpk, dotyczącego właściwości sądu okręgowego do orzekania w pierwszej instancji w sprawach o występki. Zmiana jest konsekwencją zaliczenia do zbrodni przestępstwa wzięcia lub przetrzymywania zakładnika w celu wymuszenia określonych działań.

---

¹ W przedstawionym do zaopiniowania projekcie nieprawidłowo sformułowano tytuł proponowanej ustawy: „ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz kodeks postępowania karnego”. Tytuł w tym brzmieniu sugeruje, że w porządku prawnym funkcjonuje „ustawa – Kodeks karny oraz kodeks postępowania karnego”.

Proponowana ustawa zawiera przepis przejściowy dotyczący właściwości rzeczowej sądu.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Prawo Unii Europejskiej nie zawiera przepisów regulujących zagadnienia będące przedmiotem projektu ustawy.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Przepisy projektu nie należą do materii regulacji prawa UE.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, dnia 29 maja 2008 r.

BAS-WAEM-1366/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego¹ (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Zbigniew Ziobro) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt przewiduje zmianę artykułów 189, 240 i 252 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zmianami) oraz artykułu 25 ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zmianami). Zgodnie z proponowaną zmianą zostaną wyróżnione dwa typy kwalifikowanego przestępstwa pozbawienia wolności: 1) pozbawienie wolności powyżej 7 dni, 2) pozbawienie wolności połączone ze szczególnym udrczeniem. W drugim przypadku czyn będzie stanowił zbrodnię. Jednocześnie prawny obowiązek zawiadomienia o popełnieniu czynu zabronionego zostanie rozszerzony o czyn zabroniony określony w art. 189 kk (pozbawienie wolności). W odniesieniu do przestępstwa wzięcia lub przetrzymywania zakładnika w celu wymuszenia określonych działań (art. 252 kk) proponuje się podniesienie granic zagrożenia karą oraz inne określenie znamion czynu zabronionego w przypadku typu kwalifikowanego tego przestępstwa. Projekt przewiduje też zmianę art. 25 §1 pkt 2 kpk, dotyczącego właściwości sądu okręgowego do orzekania w pierwszej instancji w sprawach o występki. Zmiana jest konsekwencją zaliczenia do zbrodni przestępstwa wzięcia lub przetrzymywania zakładnika w celu wymuszenia określonych działań.

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

---

¹ W przedstawionym do zaopiniowania projekcie nieprawidłowo sformułowano tytuł proponowanej ustawy: „ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz kodeks postępowania karnego”. Tytuł w tym brzmieniu sugeruje, że w porządku prawnym funkcjonuje „ustawa – Kodeks karny oraz kodeks postępowania karnego”.

Projekt ustawy o zmianie ustawy– Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

KRAJOWA IZBA
RADCÓW PRAWNYCH

00-478 Warszawa • Aleje Ujazdowskie 18 lok. 4
tel./fax: 022 622 05 88, 622 84 28;33 • e-mail: kirp@kirp.pl • NIP: 526-10-43-011

L.dz. 3625 /OBSiL/2008

Warszawa, dnia 20 czerwca 2008 r.

Szanowny Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie Ps-141/08 z dnia 11 czerwca 2008 r. poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz Kodeks postępowania karnego - uprzejmie zawiadamiam, że Krajowa Rada Radców Prawnych nie zgłasza uwag do tego projektu.

Wiceprezes
Krajowej Rady Radców Prawnych

Dariusz Sałajewski

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz. ....

Data wpływu 27-06-2008...

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 17 czerwca 2008 r.

BSA II - 021- 81/08

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 11 czerwca 2008 r., Ps-141/08 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy nie zgłasza uwag do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz Kodeks postępowania karnego.**

Z poważaniem

Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz. ....
Data wpływu 19-06-2008